

kl 1400

Församlingshemmet, månd. 17 mars 1980, för pensionärer.

Karaj Geamikoj - Kära vänner!

Först, tack för inbjudan att få komma och berätta om - ett för mej mycket kärt ämne: Esperanto.

Några ord om Esperantos upphovsman. I Bjalistok i Polen bodde på 1860-70 talen en yngling, Ludoviko Zamenhof som redan då tyckte att världen var hård. Kom han ut på gatan var det ett par som slogs, vände han sej åt andra hållet stod en grupp och trättes. Det kan inte vara meningen att vi ska umgås på det sättet. Det måste finnas en orsak till dessa tråkigheter. Han funderade och snart stod det klart för honom - åtminstone en anledning till dessa misshälligheter. Det bodde 4-5 olika folkslag i hans hemstad: polaker, tyskar, letter, judar och ryssar. Och de förstod inte varandras språk inbördes Men hur råda bot på detta. Jo, naturligtvis ett gemensamt språk som alla kunde förstå.

Han satte igång och ägnade många år av intensivt arbete åt fuppgiften. Hans far såg inte med blida ögon på detta hans intresse. (Brände upp förslaget) Pojken skulle bli ögonläkare och skulle ägna sej åt det. Han var redan mycket språkkunnig och ville nu konstruera ett språk som var så lätt att alla snabbt kunde lära det för att sedan verkligen ha nytta av det. Han valde därför ut de ordstammar som förekommer i de flesta nationalspråken. På så sätt ^{hade} kunde alla från början ett ganska stort ordförråd. T.ex. hundo, kato, glaso, tablo, vesto osv.